

ntamo MAARIA RAINIO *Hornos*

HORNOS

© Maaria Rainio

Ulkoasu Lauri Wuolio
Takakannen kuva: "Isän kuva", Jesper 1978

ISBN 978-952-215-013-4

Valmistaja
BoD – Books on Demand, Norderstedt, Germany

2007
ntamo, Helsinki, Finland
www.ntamo.net

Maaria Rainio

HORNOS

ntamo, Helsinki

Säyseä tuuli johdatti venettä Intian Valtamerellä kohti Kinjongan satamaa, missä arabialaisten kädenjälki kukoisti sataman kivirakennuksissa. Väkeväkatseisen Jatz Paulinon silmiin osui rannikolta kaupungintalon kupolin nokassa laiskasti liehuva Kinjongan lippu. Keskelle Kinjongan lippua oli painettu kameleontin siluetti, ja kun pohjoisesta puhaltava tuuli henkäisi voimakkaammin, kameleontti alkoi tanssia vihreällä kankaalla hidasta tanssia.

Perille saapumisestaan huojentuneena Jatz Paulino hyppäsi purjeveeneen keulasta satamalaiturille. Hän kietoi köyden kivipaalun ympärille vahvoilla käsivarsillaan. Hänen kumilenkillä sidottu löyhä savunruskea ponihäntä vaelteli hänen lapaluidensa välissä, kun hän polvistui harmaalle kivilohkareelle sitomaan köyttä tiukemmalle. Jatz Paulino teki umpisolmun, sillä hän ei ollut mikään kokenut veneilijä, eikä hän ollut matkustanut pitkälle, kovinkaan paljon pitemmälle mistä oli tullut.

Jatz Paulino oli käynyt joskus ystäviensä kesäpaikoilla, mutta koskaan ennen hän ei ollut matkustanut ulkomaille. Jatz Paulino oli lapsesta saakka pelännyt ulkomaillelähtöä ja monet koulutoverit olivat pilkanneet häntä yläasteella siitä, ettei hän ollut yhtenäkään vuonna lähtenyt luokkaretkelle Ruotsin risteilylle. Jatz Paulinoa oli aina jostakin syystä nimitelty, vaikka hän vähät välitti pilkkaajien puheista. Jatz Paulinoa oli pilkattu maahiseksi ja ties miksi hänen pitkästä tukastaan johtuen, sillä luokkatoverit eivät ymmärtäneet, miten suuri merkitys Jatz Paulinon tukalla oli ja millä lempeydellä hän tukkaansa hoiti, valellen sen joka ilta jääkylmällä vedellä.

Salaa ajatuksissaan Jatz Paulino epäili, että monet koulun tytöt, sitä hänelle sanomatta, pitivät Jatz Paulinon hempeästä katseesta, hänen pitkästä tukastaan, joka oli niin paksu, että kun siitä piti kiinni kuin nippua kohtisuoraan taivasta, tukka tökötti pystyssä toimien antennina. Lisäksi hänen veikeät karjalaiset silmänsä herättivät tytöissä ihastusta, vaikka tietysti kiusaajat epäilivät, että Jatz Paulinossa virtasi ulkolainen veri. Jatz Paulino oli saanut lihaansa pilkkakirvestä teini-ikäisenä, mutta nyt hän oli voittanut kiusaajat ja ennen kaikkea, hän oli voittanut itsensä ja matkustanut toiselle puolelle maapalloa. Pitkästä aikaa Jatz Paulinon sielun valtasi uudestisyntymisen voima ja Jatz Paulinosta tuntui, että hän pystyi hengittämään ja kävelemään loputtomasti.

Jatz Paulino ajatteli, ettei monikaan ihminen tuntenut häntä, vaikka hän otaksui, että se, joka hänet oli joskus tavannut, ei häntä hevin unoh-
tanut, varsinkaan silloin, kun hän joskus harvoin oli puhunut. Jatz Paulinon ääni oli tumma ja syvä tupakkaaäni, jonka satunnainen möreys vai-
vasi hieman häntä itseäänkin, mutta moni oli kehunut hänen ääntään eri-
tyiseksi ääneksi, vaikka hän ei ollut koskaan maistanut tupakkaa.

Jatz Paulino oli aina erottunut kaupunkinsa ihmisten joukossa, joten ei ollut ihme, että iloisten pellavapäiden seassa Jatz Paulinon pitkä tukka oli aiheuttanut tyypeissä levottomuutta ja varsinkin hänen t-paitansa, jotka olivat vaihtuneet säännöllisesti viikonpäivien mukaan jokin uusi naseva sanoma rinnuksiin kirjoitettuna. Jatz Paulino oli karsastanut lukioaikaa, milloin hän ei ollut vielä asunut siellä, missä hän nyt asui. Nimeltä mainitsemattoman lähiön lukiossa luokkatoverit; hän kutsui heitä aina hie-
man sarkastisesti tovereiksi, eikä kavereiksi, sillä toveri kuulosti ennem-
min jonkun järjestön jäseneltä, kun taas kaveri kuulosti joltakin ihan hy-
vältä tyyppiltä. Kuitenkin, lukiossa hänen pitkästä tukastaan ja pukeutu-

misestaan ei enää innostuttu, sillä lukiossa oli muitakin oudosti pukeutuneita tyyppejä. Huomio kohdistui Jatz Paulinon viikonloppukäyttäytymiseen, milloin hän viihtyi kotona veljensä ja äitinsä parissa. Toverit olivat piikitelleet Jatz Paulinoa siitä, ettei hän koskaan pääsisi pukille, jos vain nyhväittäisi viikonloput kotona. Toverit antoivat Jatz Paulinolle lahjaksi deodorantin ja käskivät häntä perjantaisin kallioille tyttöjä hakemaan, mutta Jatz Paulino ei mielestään haissut hieltä. Jatz Paulino osasi pitää hygieniasta huolen. Sitä paitsi Jatz Paulino ei olisi halunnut rakastella humaltuneen tytön tai naisen kanssa, vaan Jatz Paulino halusi ensin tuntea naisen historian.

Hesperian puiston kaduilla, iltaisin, kun hän näki kaikenlaisia tyttöjä kävelevän häntä vastaan sateenvarjojen alla sateessa, hänen halunsa tutustua heihin syttyi. Sellainen kiehtoi häntä, tapaaminen tiikusateessa naisen kanssa, jonka kanssa hän olisi halunnut keskustella loputtomiin. Pääseminen pukille oli hänelle toissijainen asia, kun kaikkea muuta oli tarjolla hänen omissa mielikuvissaan.

Eräs kiinalainen tyttö ja hän olivat sitäpaitsi kaksi vuotta sitten hetken aikaa seurustelleet, jos satunnaista tapailua sai sillä sanalla kutsua. He olivat kuljeskelleet puistoissa, istuneet puiden alla, puhuneet, nauraneet ja katsoneet tiukasti toisiaan iltaruskossa silmiin, mutta sellaisesta Jatz Paulino ei koskaan puhunut luokkatovereille, sillä hänellä oli muita ystäviä, joille kertoa elämästä ja vaikka hän oli edelleen neitsyt, hän oli kokeillut kiihkeää suutelia useamman kerran ja jopa kuusysyä kiinalaisen kanssa. Jatz Paulino ja kiinalainen olivat maanneet pitkittäin ja sivuttaen toisiaan vasten ja onneksi he olivat olleet samanpituisia silloin, muuten kaikki olisi voinut loppua lyhyeen, sen verran jännittynyt Jatz Paulino oli ollut.

Miten Jatz Paulino olisi voinut olla stereotyyppisen tylsästi pukeutuva,

geometrisen tukan leikannut, hittimusiikkia kuunteleva lukiolaispoika, kun hänellä mylvi kotonaan kaksi suurta salaisuutta, jotka valtasivat hänen ajatuksensa lakkaamatta? Jatz Paulino oli suojellut salaisuuksiaan ja siksi hän oli kieltäytynyt toverien ehdotuksista, kun he olivat pyytäneet häntä perjantaikallioille, sillä hänen täytyi pysyä viikonloput kotona, eikä hän olisi malttanut lähteä kotoaan minnekään, eikä hän viihtynyt missään muualla, sitäpaitsi hänen olisi tullut heti ikävä ja syyllisyys, jos hän olisi lähtenyt jonnekin ja jättänyt äitinsä ja veljensä oman onnen nojaan. Ja öitä hän rakasti, kun veli ja äiti kuorsasivat rauhallisesti ja Jatz Paulino laski kuorsausten välejä ja salamoiden väliä katsoen välillä aikaa kellosta, välillä luottaen siihen kelloon, joka tykytti hänen päässään. Jatz Paulinon ei ollut hyvä irrottautua veljen ja äidin maailmasta, sillä hän pelkäsi, että muuten siitä putoaisi pois. Jokainen päivä heidän kanssaan oli erilainen ja jokainen päivä oli kuin runsauden sarvi, mutta niin myös kirous. Sitäpaitsi veljen ja äidin maailma oli alkanut rappeutua, etenkin veljen, joka ei ollut haistanut ulkoilmaa viikkoihin ja jos jossakin oli hänelle ja äidille tarjolla parempi elämä, hän matkusti sitä kohti.

Jatz Paulino otti kartan takataskustaan ja tutki Kinjongan pisaran muotoista saarta. Hänen täytyi löytää Costa Brownin hotelli pohjoiskärjestä ja ostaa itselleen ennen majoittumistaan jotakin sapuskaa. Hän oli syönyt viimeksi eilen illalla mustekalaa. Kuumuudesta päätellen nyt oli keskipäivä ja Jatz Paulinoa vaivasi nälkä. Eilen länsirannikolla eräs paikallinen kalastaja oli näyttänyt Jatz Paulinolle, miten mustekalasta nuijitaan musteet hiekalla, miten se sen jälkeen nyljetään, grillataan ja syödään. Iljettävän seremonian jälkeen Jatz Paulinon narskutellessa kookosmaidossa mustekalan lonkeroita, hän oli sanonut miehelle, ettei ollut maistanut mitään niin hyvää, vaikka hän sanoikin sanakirjansa avulla niin lähinnä

“...artikkelissa luvattiin, että lintuparantolaan pääsivät ne, jotka olivat ajatustensa vankeja...”

Maaria Rainion (s. 1978) esikoisromaanissa mieli, kieli ja maailma ovat yhtä niin kuin harvoin ennen suomalaisessa kirjallisuudessa.

Hornos on kertomus Jatz Paulinosta, veljestä ja äidistä, Ana Loosta ja Costa Brownista, lintuparantolasta, armenialaisista papereista ja maailmanlopusta.

“Be strong. It’s a great chance to be with genius.”

